

Restituirea proprietăților, cu încetinitorul

Spinoasa și mult disputata problemă a restituirii proprietăților confiscate abuziv de statul comunist naște în practică probleme care, deși nu se pretează la interpretări abuzive ale dispozițiilor legale în materie, conduc la același

rezultat, respectiv tergiversarea proceselor. Deși combătută de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, problema duratei proceselor nu este rezolvată. Dacă în procesele care nu au ca obiect restituirea proprietăților termenul de soluționare tinde să fie unul rezonabil, pentru revendicări sau pentru litigiile născute din Legea nr. 10/2001, procesele pot dura ani în șir.

Un exemplu elocvent este cel al cauzelor ce se află pe rolul Tribunalului Constanța.

La Tribunalul Constanța lipsesc experții judiciari

După ce a depus notificare în termen legal, în baza Legii nr. 10/2001 pentru retrocedarea în natură a unor imobile aflate în stațiunea Eforie Nord, un cetățean a așteptat mai bine de doi ani pentru a primi un răspuns. Deși nu se confruntă cu foarte multe cereri de retrocedare, Primăria Eforie Nord a amânat cât a putut soluționarea notificărilor. Mai mult decât atât, deși o bună parte dintre terenurile solicitate erau libere de construcții, cererile au fost respinse argumentându-se că terenurile sunt ocupate (!?).

Este de tristă amintire faptul că, pentru abuzurile săvârșite, primarul Mircea Cosma a

fost arestat și, în momentul de față, este inculpat în mai multe dosare instrumentate de Departamentul Național Anticorupție.

Pentru una dintre notificări, cetățeanul nostru a fost în mod evident prejudiciat, pentru că nu au fost luate în considerare actele care să facă dovada calității de moștenitor, deși acestea fuseseră depuse cu număr de înregistrare, în termen legal, pentru notificarea deja înregistrată.

Împotriva acestor decizii de restituire, a fost formulată contestație, înregistrată la Tribunalul Constanța.

Instanța a stabilit, pe parcursul a șase termene, că în cauză este necesară efectuarea unei expertize topografice, care să identifice cu exactitate suprafețele de teren libere și posibilitatea retrocedării acestora în natură.

În cauză au fost desemnați experți judiciari. Deși s-au depus onorariile de expert, aceștia nu citau părțile pentru efectuarea expertizei.

Fiind sesizată instanța de judecată pentru înlocuirea lor, operația a fost efectuată după abia șase luni! Însă nici următorii experți nu și-au îndeplinit obligațiile.

Din informațiile care s-au strâns cu privire la numărul de experți, a rezultat că în Constanța sunt

doar doi experți (!?).

Această situație anormală a apărut deoarece împotriva unui expert judiciar a fost demarat un proces penal, care a avut ca rezultat condamnarea acestuia. Speriați, mulți experți au trecut în domeniul privat.

Astfel, au rămas puțini experți judiciari și, mai ales, slab pregătiți, lucru care se vede din gravele greșeli din conținutul expertizelor dispuse de instanță.

Este anormal, de asemenea, și modul în care se cere o mărire de onorariu de expert pentru că, în urma apărărilor formulate în unele cauze, se impune ca expertul să răspundă la observațiile pe care judecătorii le-au aprobat.

A fost sesizată din nou instanța cu privire la posibilitatea numirii unui expert din alt județ, dar în această situație se află dosarul de aproximativ doi ani.

Refuzul instanțelor de a se implica în rezolvarea unor astfel de cazuri, deși cu prevederi legale în materie, duce la o situație absolut intolerabilă.

Astfel, abuzurile de la nivelul primăriilor,

prin refuzul de restituire în natură a unor proprietăți, sunt acceptate de instanțe prin diverse „imposibilități tehnice” de soluționare a cauzelor.

Normal, astfel de spețe ar afecta prestigiului magistratului, dar se pare că aceasta este mai puțin important pentru un magistrat dacă punem în balanță impactul pe care îl are această atitudine asupra eventualilor contestatori, atunci când știu că o astfel de acțiune în instanță durează aproape cinci ani.

O nouă „tehnică”: reînregistrarea dosarelor

Fiind cunoscută ca o instanță „sensibilă” atunci când vine vorba de restituirea proprietăților, Tribunalul Constanța atribuie dosarelor întârziate numere noi, reînregistrându-le în anul 2007, astfel ca, la un eventual control, dosarele nesoluționate din anul 2004 nici măcar să nu mai apară în statistică.

Noua metodă, însușită de unele instanțe, le scutesc de eventualele explicații pe care le-ar avea de dat cu privire la durata proceselor. Astfel că, metoda publicării pe internet a informațiilor despre dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată este exploatată de către unele instanțe ca oportunitate pentru modificarea în interes propriu a unor informații despre dosare, astfel încât să fie exonerate de orice răspundere.

Alina GRIGORE

Litigiile de muncă

În domeniul litigiilor de muncă, instanțele se confruntă cu foarte multe cereri, iar soluționarea acestora depinde foarte mult de implicarea angajatorului în soluționarea litigiului.

Într-o speță, o societate de construcții din Bolintin Vale a trimis în Germania mai mulți muncitori. Relațiile comerciale, ca și condițiile de salarizare, au fost stabilite între cele două firme, cea din România și cea din Germania. Însă, odată ajunși în Germania, muncitorii nu au fost plătiți la timp, motiv pentru care au protestat și s-au întors în țară pe speze proprii. Partenerii din Germania au achitat partea lor din salariul muncitorilor, ca și banii de concediu.

Salarii neachitate

Societății din Bolintin Vale îi revenea obligația salarizării muncitorilor pentru perioada lucrată în Germania, potrivit înțelegerii cu firma germană. Din actele contabile, ca și din corespondența comercială dintre cele două firme acest aspect reieșea fără dubiu.

Societatea din Bolintin Vale a refuzat însă cu obstință să achite salariile restante. Sesizată de mai multe persoane, inspecția muncii face o verificare la firma din România, iar aceasta refuză să pună la dispoziție contractele încheiate cu firma din Germania. Societatea românească este amendată, dar muncitorii tot nu-și pot recupera sumele de bani. Imposibilitatea probării cuantumului salariilor acordate muncitorilor detașați, deși din Germania există comunicări pe această temă, ca și atitudinea societății românești care invocă amenda plătită

ca argument că nu deține aceste acte, fac dintr-o cauză aparent simplă, una dificilă din punctul de vedere al dovedirii faptelor. Astfel, din cauză că nu există oficial acte adiționale la contractele de muncă, în care să se specifice cu exactitate cuantumul salariului pentru detașare, precum și timiditatea absolut nejustificată a angajaților de a cere și păstra originale ale actelor încheiate cu privire la schimbarea clauzelor din contractele de muncă, toate acestea fac imposibil de probat existența lor.

Cum pot fi păcăliți angajații

Fără un contract între angajat și angajator din care să rezulte obligațiile fiecărei părți contractante, pretențiile, deși justificate în fapt, nu pot fi luate în considerare.

Angajatorul a susținut, în instanță, că nu deține acte din care să reiasă că ar fi avut relații comerciale cu vreo firmă din Germania (deși probele indicau altceva) și că nu a existat nicio detașare pentru muncitorii români la acea firmă.

În decursul a doi ani de proces, abia după o repunere pe rol, după ce instanța a rămas în pronunțare, s-a dispus efectuarea unei adrese către Inspectoratul de Muncă-Giurgiu.

Angajatorul, deși obligat să declare orice modificare a contractului de muncă la Inspectoratul teritorial, poate să nu o facă, astfel că cea mai sigură și recomandabilă soluție este aceea de a solicita în mod expres orice act încheiat cu angajatorul. Aceasta aduce protecție angajatului pentru eventuale litigii, dar și obligă angajatorul la îndeplinirea tuturor obligațiilor legale ce-i incumbă, știind că poate fi oricând verificat.

Andrei GRIGORIU,
vicepreședinte PNTCD-Sector 4

